

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr.104.066 van 28 februari 2002
in de zaak A. 94.999/VII-24.497**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat B. STAELENS,
 kantoor houdende te 8000 BRUGGE,
 Canadese Hof
 Bevrijdingslaan 4, bus 1

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Joegoslavische nationaliteit, op 30 augustus 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2000 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 16 november 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan verzoekende partij betekend op 3 juli 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 28 september 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 november 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die, loco advocaat B. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 20 december 1998 en verklaart zich vluchteling op 21 december 1998.

1.2. Op 16 november 1999 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 29 juni 2000 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

"Betrokkene werd verhoord op 22 februari 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Albanese taal machtig is.

Betrokkene verklaart een etnische Albanees uit Kosovo, meerbepaald Izbicë (Skenderaj), te zijn. Door de Servische offensieven en moordpartijen op 28 maart 1998 zouden honderden Albanezen uit Mitrovicë in de richting van Izbicë zijn gevlucht. Betrokkene zou toen honderd mensen hebben geherbergd en voorzien hebben van brood. Eind juli/begin augustus 1998 zouden Skenderaj en gedeelten van Izbicë zijn aangevallen. Daarom zouden betrokkene en zijn echtgenote in kolonne en per tractor naar Mitrovicë zijn gevlucht. Daar zouden zij een maand zijn gebleven. Toen zij vernamen dat het in hun eigen streek weer rustiger was zouden zij zijn teruggekeerd. Omwille van de aanhoudende oorlogsomstandigheden besloten het land te verlaten. Op 20 december 1998 kwam hij in België aan, waar hij de volgende dag asiel aanvraagde. Op 28 maart 1999 zou betrokkenes huis door toedoen van de Navo-bombardementen zijn vernietigd. Betrokkene wenst niet terug te keren naar Kosovo omwille van de onveilige situatie en de moeilijke economische situatie.

Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene in zijn opeenvolgende verklaringen geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit kan worden afgeleid dat hij bij zijn terugkeer naar Kosovo nog het risico loopt op persoonlijke en gerichte vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Sinds zijn vertrek is de situatie in Kosovo immers gevoelig gewijzigd. De ingeroepen motieven ter ondersteuning (van) betrokkenes asielaanvraag, met name de algemene Servische repressie ten aanzien van de Albanese bevolking en de oorlogsomstandigheden zijn niet meer actueel. Overeenkomstig Resolutie 1244, aangenomen door de Veiligheidsraad van de

Verenigde Naties op 10 juni 1999, hebben de Servische troepen zich immers uit Kosovo teruggetrokken en werd de regio onder internationaal toezicht en bestuur geplaatst. Hierbij dient overigens opgemerkt dat de internationale gemeenschap ernstige inspanningen levert om de orde en rust te herstellen en het dagelijks leven in Kosovo te normaliseren.

Het feit dat betrokkene in Kosovo niet meer beschikt over een woning en de moeilijke na-oorlogse levensomstandigheden zijn bovendien problemen van socio-economische aard, welke als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de Conventie vallen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 16 november 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2.1. Overwegende dat verzoeker in het middel het volgende aanvoert:

"1. Schending van het internationaal Verdrag van Genève betreffende de Vluchtelingen en de Staatlozen, ondertekend op 28 juni 1951 en goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953.

Schending van het protocol betreffende de status der Vluchtelingen opgemaakt te New York op 31 januari 1967.

Schending van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980, inzonder van artikel 48 en artikel 52 §1 van deze wet.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel.

Schending van het beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet gedragen worden.

2. Bij de betwiste beslissingen wordt er van uitgegaan dat de verzoekende partij zondermeer zou verwijzen naar de algemene conflictsituatie in Kosovo tussen de Serviërs en de etnische Albanezen. In de betwiste beslissingen wordt er van uitgegaan dat overeenkomstig resolutie 1244, aangenomen door de veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999, de Servische troepen zich hebben teruggetrokken en de regio onder internationa(a)l(e) toezicht en bestuur is geplaatst. Omwille van deze resolutie en omwille van de inspanningen van de internationale gemeenschap, zouden de door de verzoekende partij geschetste moeilijkheden, geen gevolg meer zijn van een te onderzoeken vervolging, maar puur sociaal-economische problemen zijn.

3. Volkomen ten onrechte wordt er in de betwiste beslissingen van uit gegaan dat het onder internationaal toezicht en bestuur plaatsen van Kosovo zou impliceren dat er een einde is gesteld aan alle daden van vervolging die door de Servische milities worden doorgevoerd ten aanzien van de etnische Albanezen.

M.b.t. het begrip "vervolging" kan er in ieder geval verwezen worden naar art. 65 van het Handboek van het Hoogcommissariaat voor Vluchtelingen van de UNO waarbij er duidelijk wordt uiteengezet dat vervolging door een andere bevolkingsgroep moet gekwalificeerd worden als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, als de bevoegde overheid niet in staat is om een efficiënte bescherming te bieden.

De stelling dat de KFOR-troepen in staat zouden zijn om een efficiënte bescherming te bieden aan de etnisch Albanezen, is al te optimistisch gebleken. Uit de recentste persartikelen met verklaringen van de hoogste KFOR-autoriteiten blijkt er afdoende dat de KFOR-troepen daartoe niet in staat zijn. De stelling dat per definitie

elke vervolging is uitgesloten omwille van de inspanningen van de internationale gemeenschap, is dus al te absoluut. Deze al te absolute stelling kan het betwiste besluit niet schragen.

4. Het feit dat de verzoekende partijen niet de enige slachtoffers zijn die als Albanezen vervolgd worden door de Serviërs, impliceert al evenmin dat de verzoekende partij niet als vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève zou kunnen aanzien worden.

Daarbij kan er ondermeer verwezen worden naar de vroegere rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Meer bepaald kan er verwezen worden naar de zaak M. N.(VB/94/100/E71).

In deze beslissing werd er ondermeer gewezen : "overwegende dat appellant niet moet bewijzen "dat zijn toestand afwijkt van zijn landgenoten die eveneens te lijden hebben onder de gevolgen van de burgeroorlog" zoals vermeld in de bestreden beslissing, dat een burgeroorlogssituatie op zich de toepassing van het Verdrag van Genève niet uitsluit, maar dat in elk individueel geval de vrees voor vervolging om een van de in het Verdrag vermelde gronden moet onderzocht worden (R.V.ST., nr. 43.082, 26 mei 1983, *Revue du droit des étrangers*. 1993. 336)". De rechtspraak die er is ontwikkeld m.b.t. de burgeroorlog in Somalië, is analoog toepasbaar op de situatie tengevolge de burgeroorlog in Joegoslavië en de vervolging van de Etnisch Albanezen door de Serviërs.

Noch het feit dat Kosovo dicht bij België ligt dan Somalië noch het feit dat er aldus meer Kosovaren dan Somaliërs naar België zijn gevlucht, kan impliceren dat er een andere interpretatie zou moeten gegeven worden.

5. In casu dient er dus bij de asielaanvraag onderzocht te worden of de verzoekende partij bescherming kon verleend worden tegen de vervolging door de Serviërs, zonder dat de notie vervolging kan uitgesloten worden omdat ook andere etnisch-Albanezen slachtoffer werden van deze vervolging.

Waar enerzijds een burgeroorlogssituatie de erkenning niet uitsluit, weet de verzoekende partij uiteraard ook wel dat een burger-oorlogssituatie niet ipso facto leidt tot een erkenning.

De verzoekende partij heeft aldus het eigen verhaal uiteengezet en de eigen specificiteiten waarom de verzoekende partij is vervolgd, uiteengezet.

In het betwiste besluit is er niet aangegeven dat het eigen vluchtelingenverhaal kennelijk onwaar of bedrieglijk zou zijn. Neen, er is eigenlijk gemotiveerd dat dit eigen verhaal niet eens zou moeten onderzocht worden, omwille van de reeds weerlegde redenen.

Aldus worden artikel 48 en 52 van de Vreemdelingenwet in ieder geval geschonden.

6. Ten onrechte bovendien wordt het feit dat de verzoekende partij niet meer over een woning beschikt bestempeld tot een louter socio-economisch probleem en tot een loutere moeilijke naoorlogse levensomstandigheid. Het niet meer kunnen beschikken over een woning is uiteraard ook een socio-economisch probleem, maar het niet kunnen beschikken over een woning impliceert al evenzeer dat de bescherming die men nodig heeft tegen de Servische agressie, des te moeilijker is.

7. In de ontvankelijkheidsfase had er dus moeten geoordeeld worden dat in de gegrondheidsfase moest onderzocht worden of de verzoekende partij effectief aan het begrip vervolging voldeed.

Enkel en alleen had de toegang tot de gegrondheidsfase kunnen geweigerd worden, indien er zou zijn vastgesteld dat de feiten die door de verzoekende partij werden ingeroepen, kennelijk onwaar of bedrieglijk zijn.

Er is in casu dus niet vastgesteld dat de feiten die door de verzoekende partij zijn ingeroepen, kennelijk onwaar of onbedrieglijk zouden zijn.

Met de betwiste beslissingen heeft men geoordeeld dat het feit dat de verzoekende partij als etnisch-Albanees Kosovo was ontvlucht, hem eigenlijk automatisch afsneed van de gegrondheidsfase.

Deze oordeelsvorming strijdt met de rechtspraak die er is ontstaan m.b.t. de Somalische burgeroorlog en strijdt met de reële situatie in Kosovo, zoals die afdoende duidelijk is gebleken uit de in de pers geslaakte noodkreten van de internationale troepen in Servië.

De ingeroepen rechtsgronden zijn dan ook op kennelijke wijze geschonden.";

2.2. Overwegende dat wat de schending van de materiële motiveringsplicht betreft, de bestreden beslissing steunt op het feit dat verzoeker in zijn verklaringen geen feiten of elementen aanhaalt waaruit een risico op gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève blijkt, dat de algemene Servische repressie t.a.v. de A1banese gemeenschap in Kosovo en de oorlogssituatie in Kosovo niet meer actueel zijn, dat overeenkomstig resolutie 1244 aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999 de Servische troepen en Autoriteiten zich uit Kosovo hebben teruggetrokken en de regio onder internationaal bestuur en toezicht werd geplaatst en dat in geval van moeilijkheden betrokkene zich kan wenden tot die internationale gemeenschap; dat verzoeker nalaat in concreto aan te tonen dat deze elementen niet correct zijn; dat hij zich immers beperkt tot algemeenheden en een opsomming van niet aantoonbare gegevens aangaande de zo gezegde huidige toestand in Kosovo en tot een vergelijking met de Somalische vluchtelingenproblematiek; dat voorts in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld dat het verlies van de woning van verzoeker een probleem van socio-economische aard is dat als dusdanig niet binnen de werkingssfeer van de Vluchtelingenconventie valt, dat derhalve op afdoende wijze wordt gemotiveerd waarom verzoeker niet onder toepassing van de Conventie van Genève valt; dat dit oordeel niet als kennelijk onredelijk kan worden aangemerkt;

2.3. Overwegende dat wat de ingeroepen schending van de artikel 52, § 1 van de Vreemdelingenwet betreft, artikel 52, § 1 bepaalt dat de Minister van Binnenlandse Zaken kan beslissen dat een vreemdeling die het Rijk probeert binnen te komen zonder te voldoen aan de in artikel 2 gestelde voorwaarden, die zich vluchteling verklaart en aan de grens vraagt om als dusdanig te worden erkend, de toegang tot 's lands grondgebied kan weigeren, wanneer de aanvraag klaarblijkelijk steunt op motieven die totaal vreemd zijn aan het asiel, inzonderheid omdat ze geen verband houdt met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie, noch met andere criteria die de toekenning van asiel wettigen; dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker zich op 21 december 1998 kandidaat-vluchteling heeft verklaard bij de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel en niet aan de grens; dat artikel 52, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 in casu niet van toepassing is en dit onderdeel van het middel derhalve juridische grondslag mist;

2.4. Overwegende dat verzoeker onterecht stelt dat de toegang tot de gegrondheidsfase hem enkel kon geweigerd worden indien er werd vastgesteld dat de feiten die door verzoeker werden ingeroepen kennelijk onwaar of bedrieglijk zijn; dat volgens artikel 52 van de Vreemdelingenwet een asielaanvraag in de ontvankelijkheidsfase kan worden afgewezen wanneer de aanvraag kennelijk ongegrond blijkt te zijn, wat in casu is geschied; dat verzoeker niet aantoont dat dit een onterecht oordeel zou zijn; dat verzoeker in het middel niet aannemelijk maakt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onzorgvuldig te werk is gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing; dat de overwegingen van deze beslissing in het geheel niet worden tegengesproken door de

gegevens uit het administratief dossier; dat verzoeker in het middel niet aantoont op welke wijze het gelijkheidsbeginsel door de Commissaris-generaal zou geschonden zijn; dat het enig middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achtentwintig februari tweeduizend en twee, door :

Mevr. M.-R. BRACKE, kamervoorzitter,

de H. C. VERHAERT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

M.-R. BRACKE.